

NARRATIVA

- Copia e corrigé
(Conceito José Gómez)
Perdida Álvarez
(Ana Carrasco)
O novo nido de Almeida
(María Carrasco)
Dicionario de ilustración e glosas
(Marina Fernández)
O fillo de un enemigo
(Pilar Fernández)

POESÍA

- Eduardina Alcalde
(José Luis Alcalde)
I / En poesía
(Silvia Lanzón)
En apuros, en verso
(Francisco Pérez)
O río que corre no te
(Ana María Trasobares)

XUNTA

EDICIÓN XERAL DE XERAI

UNIVERSIDADE
DE VIGO

EDICIONES XERAIS DE XERAI

Premio 1998 de relato e poesía da Universidade de Vigo

Premio 1998
de relato e poesía
da Universidade de Vigo

XERAIS

OS SALAIOS VOABAN NO AR

Lucía Novas Garrido

3º Accésit de Poesía

Unha, dúas,
 tres
pingas.

Abre o parasol.
 silencioso
e triste compaño de bágoas.

¿Queres pasear polas rúas molladas?

Chámame,
 camarada,
iremos os dous.

Camiñaremos debaixo dun grande paraugas vermello
 e bicarémonos a carón das gárgolas
 da catedral durmida,
e escoitaremos
 (húmidos os corpos, húmidos os beizos)
o reloxo da terra que albисca
doces estrelas arrolándose na brétema.

¿Contaches os pasos polas rúas empedradas?
A chuvia caía sobre as nosas palabras.

O cónedor voaba sobre as montañas
e a moza xacía irradiando
un forte arrecendo a almiscre.
(Voaban flores de tabaco, meu indio,
e as plumas xogaban co tempo)
Entón el tocoulle as pernas
e ela, ulindo a terra seca humedecida
polas primeiras pingas de chuvia,
montou en cobreada anca valente,
e galopou por outeiros e montañas,
coma xinete entolecido,

por onde o cónedor pasa.

(Por onde o cónedor pasa, meu indio)

As túas bágoas saben a tanxerina amarga
e caen sobre a alfombra,
mollando o po que viaxa no ar.
Sentirte abandonado, no cuarto excesivamente amplio
sen os meus beixos.
Búscaos,
veña,
quizabes atopes algúns debaixo daquela cadeira,
¿sabes?
Non chores,
meu amante antigo,
tes a certeza de que a túa tristura viaxará ata min
e non poderei durmir en semanas,
as noites terán un mantón demasiado purpúreo
e sentirei lufadas de vento frío nos brazos nus.
Ti non o entendes,
¿verdade?,
envólveste entre follas de tanxerineira
e deixas chegar a choiva ata o teu corazón.
Pero non é suficiente,
aínda añoras os meus beixos amargos
e agardas unha volta e un sorriso.
Que tristeza más fonda,
meu coitado amor...
Que triste sabor a tanxerina amarga...

Respiracións entrecortadas,
nerviosas
na escuridade
negra
com a terra...
¿Lémbraste daqueles temperáns encontros
(nosos)
nun pequeno cine esquecido pola xente común?
(Era un lugar onde saían trasnos debaixo das butacas
e onde os gatos facían o amor
ao compás dos nosos salaios,
alumeados por aquelas imaxes de cinema perdido)
Meu amor,
ti queríasme,
¿non si?
Dun xeito estranxo,
e doce;
é certo.
Pero queríasme.
Tocabas as miñas mans frías
e acariciabas o meu xerseicíño de angora azul
naquel pequeno cine de segunda.
Nas nossas cabezas soaba unha cantiga de desamor
e mirabamos a pantalla relambendo os nosos beizos.

Cando os peixes voaban entre
as humidades
o pracer naceu
coma unha anémona de mar.
Ti lémbraste, ¿verdade?
Cómo non.
Eras ti o que más sorría
naquel misterioso océano azul-escuro,
cando os tritóns cantaban acoradores poemas
e todo era unha maruxía,
un doado estrondo para os nosos oídos.
Que difícil pracer...
agarrábaste ao meu corpo temendo perderme
e envolvías o meu alento co teu ollar de peixe,
cos teus ollos fríos e atraentes.
Eu pensaba que non te quería,
que ti só eras para min unha experiencia marítima,
unha perigosa viaxe ás illas veciñas...
Mais non era así.
Equivoqueime,
meu amor mariño.
Espertei nun frío húmido rodeada de gaivotas,
asolagado o meu cuarto ata o teito,
cunha lapa pegada no meu corazón.